

Niet ver van de Qasr Eleini straat in Cairo loopt een man gehaast door de smalle steegjes. Het is benauwd en heet. Op deze vrijwel windstille dag blijven alle uitlaatgassen van de paar miljoen auto's in en rond Cairo hangen, waardoor de stad grotendeels in smog is gehuld. Samen met de geuren van etenswaren van stalletjes en restaurantjes, achteloos door kraamhouders in goten gegooid rottend fruit en het overal aanwezige afval levert dat een onvergetelijke aanslag op de zintuigen op. Zeker in de hitte van die dag. Omdat de man zijn hele leven al in Cairo heeft gewoond is hij er volkomen aan gewend. Zijn grootste zorg is tijdig de locatie te bereiken die hij nog maar net op zijn telefoon heeft doorgekregen. Het is niet het adres aan de Alexandria Road wat hij verwachtte. Dat zou per taxi in een goed half uur te bereiken moeten zijn al zou het zo maar het dubbele kunnen worden, op dit tijdstip van de dag. Nee, het adres is van een of andere exclusieve club daar in de buurt. In een iets bredere straat aangekomen ziet hij een taxi stilstaan, een Fiat 124 waarvan de carrosseriedelen door elkaar zwart en wit zijn. Hij trekt de achterdeur open, laat zich met een zucht op de doorgezakte achterbank vallen en leest het adres op van zijn telefoon. De taxichauffeur knikt en rijdt weg.

In het zeer luxueuze interieur van zijn overbemeten kantoor aan de Alexandria Road checkt degene wiens naambordje op de deur hangt nog even of de mannen die hij voldoende vertrouwt alle drie het adres hebben ontvangen. De lange vergadertafel en het imposante bureau zijn kostbare designmeubelen. Zonder overdrijven zakt een bezoeker tot de enkels weg in het fraai bewerkte rode tapijt. Ondanks de aangename sfeer in zijn kantoor, waar niets te merken is van de hitte en de stank van grote delen van de stad, heeft hij bewust de afspraak buiten het grote kantoorgebouw gepland. En dat terwijl de muren hier volledig geluidsdicht zijn. Wat hij te bespreken heeft is zo belangrijk dat hij zelfs het geringste risico dat een van zijn medewerkers zich af gaat vragen wat hij van plan is moet vermijden. Hij grijpt een mooi uitgevoerd drukwerk van zijn bureau, type jaarverslag, en checkt voor de vijfde keer die morgen of de overige documenten die hij voor de bespreking nodig heeft op zijn zwaar versleutelde telefoon staan. Nog even kijkt hij peinzend uit het raam op de hoogste verdieping van het gebouw. Van buitenaf kan niemand binnenkijken, al zal niemand die over een van de acht rijstroken van de Alexandria Road raast, of kruipt, daarvoor moeite doen. Dan knikt hij, in zichzelf want er is niemand anders in het vertrek, duwt het drukwerk in een wat versleten aktetas, stopt zijn telefoon in een zak van zijn helblauwe maatpak en verlaat via een onopvallend deurtje het kantoor. Daar gaat hij de dienstlift in, die in een tamelijk groot contrast met de luxe van de rest van het kantoor is. Ongezien verlaat hij het kantoor aan de achterkant. Op weg naar een vooral door puissant rijke Egyptenaren bezochte exclusieve club in de omgeving van het Westers aandoende winkelcentrum waar het kantoorgebouw aan grenst.

.....

De politie van het Egyptische district Fantolai staat niet bekend om haar efficiency. Of beter gezegd - de politie staat bij niemand bekend. Behalve dan in de bestanden van het ministerie van Binnenlandse Zaken in Egypte, want er komt iedere maand een klein stukje van het budget van de Nationale Politie naar Fantolai, net genoeg voor vijf van de ruim een half miljoen agenten in Egypte. Fantolai is dan ook niet groot en bovendien vergeten. Het politiebureau zit in een betrekkelijk bouwvallig pand in de gelijknamige hoofdplaats van het district.

.....

Alsof zijn gepeins over de besteding van de meevaller op een of andere manier was opgevangen diende zich een invulling aan. Aan de balie stond een jonge vrouw die de politiechef te spreken had gevraagd. Ze was lang, voor Egyptische begrippen, en smaakvol gekleed. Afkomstig uit een bedoeïenenstam, dacht hij. Dat bleek juist. Ze stelde zich voor als Mry Kellani en vroeg of er op het bureau een baantje voor haar was dat aansloot bij haar studie. Hij liet haar uitgebreid uitleggen wat die studie inhield en waarom het goed voor zijn bureau zou zijn als ze er kwam werken. Die studie had ze in Luxor gevolgd, een wereldwijde internationale organisatie, Unesco, was er bij betrokken. Dat vond hij goed klinken.

Mry was een uiterst slimme en snelle leerling die haar diploma op haar 20e had gehaald. Haar familieleden, of eigenlijk alle stamgenoten, waren enorm trots op het indrukwekkend uitzijnde diploma, in het Arabisch en in het

Engels. Slechts weinigen kregen haar cijferlijst te zien, Mry was bepaald geen opschepper. Maar er was geen enkel cijfer onder de acht en dat was absoluut een topprestatie. Nu ze een diploma op zak had vond ze dat ze eerst maar eens werkervaring moest opdoen. In Luxor, de stad zie ze als tweede thuis was gaan beschouwen, zou ze allerlei interessante baantjes hebben kunnen krijgen.

.....